

ROBBEDOESJE.

Een Paaschverhaal

door

JOHANNA

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

ROBBEDOESJE

EEN PAASCHVERHAAL

DOOR

JOHANNA

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

ROBBEDOESJE IN STRIJD.

Er was een boodschap gekomen bij dokter Van der Wal, of hij in den loop van den morgen eens bij den heer Sniijders zou willen komen.

De familie Sniijders woonde nog maar een paar weken in het stadje, waar dokter Van der Wal zijn praktijk uitoefende. Deze kende de menschen dus nog niet; alleen wist hij, dat het gezin bestond uit vader, moeder en een eenig kind, een meisje dat er teer en zwak uitzag. Hij vreesde dat men voor dat meisje zijn hulp en raad wilde inroepen; en zoo spoedig zijn bezigheden, welke dien morgen vele waren, hem dat toelieten, ging hij er heen.

Het was zooals hij gedacht had. Paulientje was ongesteld; gelukkig niet ernstig, zooals den dokter na een nauwkeurig onderzoek bleek; maar toch . . . er werd een drankje voorgescreven; eenige voorschriften werden gegeven en de dokter vertrok met de belofte van den volgenden morgen te zullen terugkomen.

Toen dokter Van der Wal dien tweeden

keer Paulientje bezocht, had het juist twaalf uur geslagen, en de scholen gingen uit. Paulientje stond dan graag vóór het raam om naar de kinderen te zien, die voorbijkwamen. Wat zou zij graag met hen mee naar school zijn gegaan! Zij had dat al zoo dikwijls geprobeerd, maar werd telkens ziek; en eindelijk hadden haar ouders het opgegeven en kreeg zij les van een huisonderwijzeres. Maar zij vond dat zoo naar, o zoo naar; want behalve dat zij niet naar school mocht gaan, had zij ook nooit vriendinnetjes en daar verlangde zij zoo vurig naar.

Ook nù stond het meisje vóór het raam te kijken, toen de geneesheer binnenkwam. Hij ging naast haar staan en sprak tot mevrouw Snijders: „Kijk, daar komt mijn dochttertje aan; zij is even oud als het uwe; en ik hoop, dat, als onze kleine patiënt doet, wat ik haar zeg, zij nog eens zoo flink en sterk zal worden als mijn Dina.”

Paulientje's bleeke wangen kleurden zich bij deze hoopvolle woorden. Naar school gaan en vriendinnetjes krijgen voorspelden zij immers!

„Is die jongen, die bij haar loopt, uw zoontje?” vroeg mevrouw Snijders.

„Ja, dat is Peter. Die twee zijn veel samen.”

„Hebt u nog meer kinderen, Dokter?”

„Ja, Mevrouw, nog een meisje; maar men ziet haar haast nooit met haar broertje en zusje. Zij gaat meestal haar eigen weg. Kijk, daar komt zij aan, ons Robbedoesje!”

Om den hoek van de straat kwam ze aanrennen, het meisje, met verwarde haren, een vuurroode kleur, den hoed op den rug en den mantel los.

„Wat een wildzang!” merkte mevrouw Sniijders op.

„Een echte,” stemde de dokter toe. „Neen

maar, neen maar! Nu maakt ons Robbedoesje het toch wat al te bont!”

Opeens toch vloog het meisje onvervaard een bende jongens tegemoet, die achter haar den hoek waren omgekomen; en met den kreet: „Terug, terug! . . . Raak hem eens aan, als je durft!” zwaaide zij links en rechts met haar schooltasch in de rondte. Zij geleek wel een kleine veldheer, zooals ze daar stond te commandeeren en met haar wapen van zich afsloeg. Het was duidelijk, dat haar verdediging niet voor zichzelf was, maar voor haar broertje. Deze toch wilde wegloopen, zoodra de jongens aankwamen; maar Robbedoesje riep: „Niet wegloopen! Ik zal ze wel krijgen. Terug, terug! . . . Raak hem eens aan!”

Hoe was het mogelijk! De gansche bende droop af, de een na den ander. De heele troep werd verdreven door één meisje, door Robbedoesje!

Toen dokter Van der Wal buiten kwam, vond hij zijn dochttertje daar nog. Zij kwam dadelijk naar hem toe, stak haar arm in den zijnen en samen stapten zij naar huis.

„Wel, wel,” zei hij lachend. „Ik wist niet dat een meisje zooveel jongens aankon.”

„Een meisje!” klonk het minachtend. „Was ik maar een jongen! Ja, was ik dat maar!”

Maar op den loop gaan ze toch voor me, altijd. Die Peter heeft ook gedurig ruzie met hen; en als ik er niet bij kwam, dan zou hij altijd met builen, gebroken armen, beenen of zonder oogen of neus thuis komen. Hij is zoo'n wezel, zoo'n bangerd. Was *hij* maar een meisje, en *ik* een jongen!"

„Gelukkig dat hij zoo'n verdedigster heeft. Wat zou er van hem terechtkomen, als hij zijn zusje niet had? Misschien zou er niets meer van hem zoo straks zijn overgebleven. Maar Adatje-lief, hoe zal er ooit een bedaard meisje uit je groeien?"

„Dat zal ik nooit, neen nooit worden," sprak Ada vol overtuiging. En haar vader zuchtte en was het met haar eens.

Ze was altijd zoo'n buitengewoon woel-watertje geweest, de kleine Ada. Reeds in de wieg en later in haar stoeltje en wagentje had men haar moeten vastbinden, want anders was zij niet veilig. Wat een verschil met haar zusje Dina, ja zelfs met haar broertje Peter! Zij won het in vlugheid en behendigheid hun af; en iedereen, die de kinderen zag, zelfs hun eigen ouders, zeiden: „Het is jammer dat Peter geen meisje en Ada geen jongen is." Peter en Dina konden samen urenlang rustig spelen; zij konden buitenloopen, zonder vlekken of scheuren in hun

kleeren te krijgen, maar dat alles was voor Ada een onmogelijkheid. Zij kon niet stil zitten; zij hield er van om woest en wild te zijn; haar gezicht en handen waren meestal vol schrammen en blauwe plekken. In één woord: de naam Robbedoesje droeg zij met recht en met reden.

ROBBEDOESJE GEKWETST.

Weder schelde het dienstmeisje van de familie bij dokter aan, maar gelukkig was het nu niet om zijn hulp in te roepen. Pauline was weer beter en flinker dan zij ooit geweest was.

Peter, Dina en Ada zaten in het zijkamertje hun schoolwerk te maken. De deur stond half open en zij konden ieder woord hooren, dat er gesproken werd.

„Compliment van Mevrouw Snijders, en zij laat vragen of de jongenheer en de jonge-juffrouw morgenavond op visite willen komen bij onze jonge-juffrouw,” klonk de boodschap van het dienstmeisje.

„De jongenheer en de jonge-juffrouwen?” luidde het antwoord. „Best, ik zal het even gaan vragen.”

„Neen, neen, niet alle twee. Alleen die eene maar, de andere niet . . . . die . . . . zoo erg wild is,” hakkelde het meisje een beetje verlegen met de vreemde boodschap, die zij niet goed wist over te brengen.

„O, bedoel je Robbedoesje? Goed, ik zal het zeggen, hoor!” Maar Jaantje kon niet laten te mompelen: „Dat heeft ze er nu van, die wilde meid! Nou, dat zal wat geven!”

„Och ja, wat zal ik je zeggen,” sprak het meisje, en vertrouwelijk voegde ze er bij: „Je moet denken: het is een eenig kind en ze heeft zoo haar eigen ideeën, en ze is een beetje . . . .”

„Een beetje verwend zeker,” vulde Jaantje aan.

„Ja, een beetje heel erg ook. Dat heb je meer met die eenige kinderen.”

„Nou ja! . . . Ze krijgt nogal eens haar zin, dat is waar. En dit is nu haar verjaarsvisite en dan mag ze alles hebben, zooals ze graag wil. Zij heeft gezegd dat de kinderen van hier ook mochten komen; maar die ééne, die wilde, moest er niet bij gevraagd worden, want verleden week heeft zij haar zien vechten met een heele bende jongens.”

„Deed ze dat?” En Jaantje lachte, want ze mocht Robbedoesje, niettegenstaande haar wilde kuren, wel lijden. Dat was weer iets voor

háár! „Zoo, en mag ze dáárom niet meekomen? Nu, goed; ik zal de boodschap doen.”

De uitnoodiging werd aangenomen. Dokter Van der Wal had dat tooneeltje óók gezien; en hoewel hij het niet lief van Pauline vond, om Ada zoo voorbij te gaan, zoo kon hij er toch iets van begrijpen dat het verwende teere popje wat opzag tegen het gezelschap van zulk een jongensachtig meisje, dat een heele bende jongens op de vlucht had weten te drijven. „Later, als ze hier ook eens aan huis komt en met Ada kennis maakt, zal ze wel anders over haar gaan denken en misschien nog goede vriendinnen met haar worden.”

Dadelijk nadat de voordeur achter het dienstmeisje van de familie Snijders was dichtgeslagen, stormde Robbedoesje de gang door naar de huiskamer. Zij had zich ingehouden zoolang het meisje aan de deur stond, maar nu brak de storm van haar verontwaardiging los.

„Dat ellendige, popperige nest!” barstte ze uit. „Wat denkt ze wel? Ik zal ze toch niet opeten?” Ze wachtte niet op een woordje van troost, maar wèg vloog ze weer, de kamer uit. Robbedoesje voelde zich zeer gekwetst. Men had haar beledigd. Zij was behandeld alsof zij een wezen was zonder gevoel. En wild mocht ze zijn en als een jongen zich gedragen;

maar gevoel had ze toch!... Arme kleine meid! Een kindervisite was voor haar het top-punt van genoegen. En het zou bij mevrouw Sniijders vast een heerlijk feest zijn; zij had reeds hooren vertellen van de fabelachtige schatten en heerlijkheden, die de speelkamer van het eenige kind bevatte. Zeker zou er morgenavond alles gebeuren, wat het jarige kind en haar kleine gasten maar verheugen kon. Dina en Peter zouden daar naar hartelust van mogen genieten; maar *zij*, zij alleen moest thuis blijven. Men wilde haar daar niet hebben.

Het was een triomf voor haar geweest, toen de jongens voor haar waren weggevlucht. Maar ze had immers haar broertje verdedigd!... En wilde daarom dat saaie kind haar niet bij zich op visite hebben?

Hoe durfden de ouders van dat bedorven, verwende kind zulk een boodschap te laten overbrengen! Dina en Peter werden wèl verzocht, maar *zij* niet, en waarom niet? Omdat ze wild was, precies een jongen. Jawel, dat hoorde ze dikwijls genoeg en het was wel waar ook; maar daarom kón ze zich toch wel behoorlijk en netjes gedragen, als zij op visite was. Dat saaie domme kind dacht zeker, dat ze altijd met een tasch liep te zwaaien.

O, wat haatte zij haar, dat kind met haar bleek gezichtje, en hare onberispelijke kleeren, en haren, die nooit uit hun fatsoen kwamen. Zou ze wel ooit hard geloopt of zich moe gespeeld hebben? Wat zou ze haar graag eens laten voelen, dat zij — al kreeg zij van haar ouders ook haar zin — dat zij Robbe-doesje niet ongestraft beleedigen kon.

HET FEEST.

Ada trachtte, nadat zij was uitgeraasd, den schijn aan te nemen, alsof zij er niets om gaf. Dat kostte haar heel wat moeite, want zij gaf er wèl om en was niet gewoon om zich anders voor te doen dan zij was.

Het was een moeilijk oogenblik voor Ada, toen Dina en Peter, gekleed voor het feest, binnenkwamen om goeden dag te zeggen. Peter had zijn nieuwe witte blouse aan en Dina een witte jurk met gebloemd lint. De beide zusje hadden ieder zoo'n jurk en zoo'n ceintuur, maar die van Ada kon nu in zijn smettelooze pracht in de kast blijven liggen. Het onderscheid was groot: Dina in haar feestkleedje en Ada in haar schooljurk. Dina voelde het

ook. Ada zat zoo heel stil aan de tafel, zoo geheel anders dan zij gewoonlijk was. Zij kreeg medelijden met haar en ging naar haar toe. „Wil ik bij je blijven?” vroeg zij hartelijk. „Ik vind het niet lief van Pauline.”

Dat offer wilde Ada niet aannemen; maar het deed haar toch goed, dat Dina zoo sprak. „Neen, neen, ga maar en praat er niet meer over,” riep ze, terwijl zij alle moeite deed om de waterlanders terug te houden.

„Als ik kan, zal ik het haar zeggen, dat het niet lief van haar is, hoor! Dàt zal ik.” En bezielde van dit goede voornemen stapte Dina weg, gevolgd door Peter.

De kinderen werden ontvangen door mevrouw Snijders; en zoodra het troepje voltallig was, ging het naar de speelkamer. Pauline's speelkamer mocht wel een kinderparadijs genoemd worden. Er was daar zóóveel speelgoed verzameld, dat het Dina toescheen, dat zij er zich wel veertien dagen achter elkaar mee zou kunnen vermaken. Zij had nog lang niet alles bekeken en bewonderd, toen al de kinderen verzocht werden om in de huiskamer te komen, waar ze allerlei spelletjes mochten doen, en waar mevrouw Snijders die spelletjes telkens afwisselde door op de piano het een of ander liedje te spelen, waarbij de kinderen mochten zingen.

Wat hadden ze een schik al die meisjes en jongens! Zelfs het stille en bleeke Paulientje had genoeg, dat kon men duidelijk aan haar zien. Hoe prettig zou ze het gevonden hebben, als er altijd, altijd meisjes van haar leeftijd bij haar konden zijn! Maar ze gingen allen strakjes weer weg en morgen was zij weer alleen. Ze had al zoo dikwijls zulk een kindervisite gehad; en ja, dan werd ze wel weer eens teruggevraagd, maar daar was het altijd bij gebleven. Een echt vriendinnetje, waar ze dagelijks mee omging, had ze nooit gehad.

Toen Paulientje weer bij de piano stond, waar mevrouw Snijders in een muziekboek een liedje opzocht om dat met de kinderen te zingen, voelde zij een arm door den haren steken. Zij keek om. Het was Dina van der Wal. Dina had onder al haar vreugde van dien avond haar zusje niet kunnen vergeten en evenmin de belofte, die zij haar gedaan had. Wat zou Ada hier genoten hebben en wat was het naar voor haar om alleen thuis te moeten blijven! Maar voor háár was het moeilijk om de rechte woorden te vinden en Paulientje te doen voelen, welk een groot verdriet zij Ada had aangedaan.

Het werd al zoo laat, en thuis komen zonder iets gezegd te hebben, dat wilde ze niet graag.

„Kom, het moet nu maar,” dacht ze; en zij trok Paulientje zachtjes mee uit den kring en fluisterde haar in het oor: „Ada zou hier heel geen kwaad hebben gedaan, daar behoefde je niet bang voor te zijn.”

Paulientje kreeg een kleur en gaf geen antwoord en Dina vervolgde: „Ze kan vreeselijk wild zijn, dat is waar. Maar ze is een lieve meid, en ze zou hier niemand iets gedaan hebben.”

Paulientje werd hoe langer hoe meer verlegen. Zij was altijd gewoon geweest om in de eerste plaats aan haar eigen gewichtig persoontje te denken; eigen genoeg stond boven aan. Dina's woorden deden haar zien, hoe onvriendelijk en kwetsend zij zich gedragen had. Maar het was nu eenmaal gebeurd en gedane zaken nemen geen keer.

Dina voelde zich zeer voldaan, toen zij zag hoe verlegen Paulientje was; en hoe zij het verdere deel van den avond geen lust meer scheen te hebben om mee te spelen, maar stil in de onmiddellijke nabijheid van haar moeder bleef.

HET NIEUWE BOEK.

Mevrouw Van der Wal wilde alles doen wat zij kon om Ada te troosten in haar verdriet. Haar schoolwerk was spoedig gereed, want het liep tegen de Paaschvacantie, en tegen de vacantie behoefde er niet meer zoo veel huiswerk gemaakt te worden.

„Ada, wil jij van avond eens thee schenken? Maar . . . .”

„Niet morsen, niets breken, niets laten vallen,” onderbrak Ada en een lachje verscheen op haar bewolkt gelaat. „Ja, ja, ik ken het lesje al. Maar u zult eens zien, hoe rustig en bedaard en zonder ongelukken ik thee kan schenken.”

Dat had ze nu al zoo dikwijls willen doen; maar haar moeder had het haar nooit durven toestaan, omdat ze haar nog te klein en te wild vond voor dit werkje. Wonderlijk, dat zoo'n Robbedoesje soms zulk een groot verlangen had, om zulke werkjes te verrichten, en dat zij er van droomde om later haar moeder als een flinke groote dochter te mogen helpen!

Hoe deed ze haar best om thee in te

schenken, zonder één droppeltje te morsen; van iets breken of laten vallen was heel geen sprake. Haar moeder was verbaasd, dat ze het zaakje zoo netjes verricht had.

Juist was Ada bezig om haar kopje uit te drinken, toen er gescheld werd; en spoedig daarop kwam Jaantje binnen met een pakje in de hand.

„O, ik zie het al! Dat is het nieuwe boek, dat ik besteld heb,” zei mevrouw Van der Wal.

„Staan er mooie verhalen in voor mij om te lezen?” vroeg Ada.

„Mooie verhalen voor iedereen,” antwoordde haar moeder. ’t Is een nieuwe platenbijbel.”

„Mag ik de platen zien?” vroeg Ada weder.

„Ik had het boek willen wegleggen tot Paschen; maar omdat je nu zoo alleen thuis moet blijven, mag jij ze vast eens bekijken.” En bij deze woorden knipte mevrouw Van der Wal het touwtje los en maakte het pakje open.

„Wat zijn ze mooi!” riep Ada uit. „Moeder, ik heb nog nooit zulke prachtige Bijbelsche platen gezien. Kijk toch eens!”

De eene plaat na de andere werd met aandacht bekeken, totdat Ada eindelijk kwam bij de afbeeldingen van den lijdenden en stervenden Heiland.

„Hoe hebben de menschen toch zoo met Hem kunnen doen!” Met dezen uitroep verbrak Ada opnieuw de stilte. „Zie toch eens, Moeder! wat booze gezichten!”

„Ja, en dat tegen Hem, die hun zooveel goeds had gedaan. Denk eens aan al de

kranken, die Hij gezond, aan de blinden, die Hij ziende gemaakt had; aan de melaatschen, die Hij gereinigd, aan de dooden, die Hij opgewekt had! En nu: „Weg met Hem! weg met Hem!” Dát was het wat Hij hoorde.”

„Ja, dat was vreeselijk voor Hem. Ik vind het al zoo erg, dat Paulientje niets van mij weten wil.”

„Kind, wat een vergelijking! . . . Paulientje wilden je niet bij zich hebben, omdat zij je als een wilden jongen je heeft zien gedragen. Ze is een beetje bang voor je. Maar” . . . en mevrouw Van der Wal zag met eerbied naar de plaat waarop de Heiland stond afgebeeld met de doornenkroon op het hoofd, en tegenover Hem de vijandige joden, die met woeste gebaren, gebalde vuisten en haat in het oog, het bloed eischten van het goddelijk Lam, dat de zonde der wereld kwam wegdragen.

„Zij zeiden,” hield Ada vol, naar de joden op de plaat wijzende: „Weg met Hem!” en dat heeft Paulientje van mij óók gezegd.”

„Maar dáárom moogt ge toch deze vergelijking niet maken. Maar weet je, wat ik graag wilde?”

„Nu?” vroeg Ada.

„Ik wilde dat je van den Heiland leerde, hoe je je gedragen moet, als iemand niets van je weten wil. Hoe deed *Hij* tegen de booze menschen, die Hem haatten, mishandelden en aan het kruis sloegen? Hij bad voor hen: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat ze doen.”

Ada zat even stil na te denken. Toen zei ze: „Het is moeilijk om zóó te doen. Ik kan het niet. Ik ben vreeselijk boos op haar; en als ik kon, zou ik haar graag eens met mijn tasch op de vlucht jagen.”

„Ja, lieve kind! uit ons zelf kunnen we ook niet vergeven en kwaad met goed vergelden; maar Hij — en wederom zag mevrouw Van der Wal naar de plaat — die door Zijn lijden en sterven de macht der zonde heeft verbroken, Hij wil en kan en zal het ons leeren, wanneer wij het Hem vragen. Dat weet je toch wel?”

„Ja, dat weet ik wel,” antwoordde Ada. Maar het scheen haar toch, dat het geheel en al onmogelijk voor haar was, om Pauline Snijders lief te hebben.

MET VADER MEE.

Den volgenden dag was het Zaterdag en er was des middags dus geen school.

Dina en Peter waren nog vol verhalen van de kinderpartij. Zij hadden nog nooit zulk een heerlijk feest bijgewoond. Onder het vertellen daarvan vergaten zij in hun opgetogenheid, dat, wat hèn zoo had doen genieten, voor hun

zusje zulk een grief en groot verdriet was geweest.

Na hun middagbrood te hebben gegeten, begonnen zij alweer over de pret van den vorigen avond, toen ze opeens gestoord werden door de stem van hun vader, die vroeg: „Wie gaat er strakjes met mij mee?”

„Ik! ik! ik!” klonk het uit drie monden tegelijk. De kinderen begrepen wel waar het heen ging. De dokter ging per rijtuig zijn middagvisites maken, en met hem mee te mogen rijden vond ons drietal een groot genot.

„Allen tegelijk, dat kan niet. Ik neem van middag Ada mee. Zij heeft vandaag een schreefje voor, omdat Dina en Peter gisteravond zijn uitgeweest.”

De gezichtjes van Dina en Peter betrokken wel, maar ze spraken geen woordje tegen. Ada stormde vol blijdschap de trappen op, om zich voor het ritje gereed te maken.

Het rijtuig stond al vóór de deur en in een ommezentje zat zij naast Jan op den bok.

„Kom, vooruit paardje!... Voort!” riep Ada vroolijk; en waarlijk, het vurige dier gehoorzaamde haar bevel, tot schrik van Jan, die het weer tot stilstaan moest dwingen. „Ge moet niet zoo ongeduldig zijn, jongejuffrouw!”

vermaande hij. „Uw Pa is er immers nog niet en wij kunnen toch immers niet zonder den dokter wegrijden?”

„Mag *ik* strakjes de teugels eens hebben, Jan?” vroeg Robbedoesje. „Toe, Jan! ik rijd zoo graag.”

De koetsier gaf niet dadelijk antwoord. Hij vond het nooit prettig, als zijn meester deze wildzang meenam. Zij was zoo onbedachtzaam en onvoorzichtig. Met de andere kinderen had hij nooit last. Maar Robbedoesje! . . .

„Nu, Jan! Toe dan! Mag ik?”

„We zullen wel eens zien,” luidde het ontwijkend. Gelukkig verscheen de dokter nu, stapte in en beval: „Eerst even naar mijnheer Snijders.”

„Nu mag ik het zeggen, hé Jan?” En dadelijk daarop klonk het: „Voort, paardje! Voort!”

Jan verbood haar nu niet. Het paard mocht nu loopen en Robbedoesje had den grootsten schik, dat het rijtuig op háár bevel over de straat vloog.

Vóór het huis van den heer Snijders stapte de dokter uit. Gelukkig werd Ada's geduld hier niet lang op de proef gesteld, want haar vader kwam spoedig terug in gezelschap van . . . Paulientje.

„Zie zoo, beste meid!” sprak hij vroolijk,

„kom maar naast mij op het achterbankje zitten. Een rijtoertje in de warme lentezon zal je, denk ik, meer goed doen dan een drankje.”

Hij hielp het bleeke meisje in het rijtuig en dacht bij zichzelf: „Jammer, dat nu juist Robbedoesje mee is gegaan! Maar kom, wie weet of ze nu juist niet door dit ritje goede maatjes worden!”

Met een kleurtje van genoeg en wuifde Paulientje, toen ze goed en wel naast den dokter zat, haar moeder, die aan het raam stond, vaarwel toe.

„Dat vervelende kind!” dacht Robbedoesje in stilte. „Dat Pa háár nu mee laat rijden! . . . Nu is al de aardigheid er van af. Maar weet je wat: ik zal maar doen, alsof ze niet bestaat. Hé, dat saaie nest schijnt toch te kunnen lachen,” merkte zij op, want bij de opmerkingen van haar vader hoorde zij het meisje gedurig praten en lachen. Ada keek echter geen enkel keertje naar haar om en bemoeide zich uitsluitend met haar vriend Jan.

„Jan, mag *ik* nu eens mennen? Het is in deze straat zoo druk niet meer en er zijn hier geen bruggen. Het kan hier toch geen kwaad. Toe nu, Jan!”

„Strakjes, strakjes! Kijk, hier bij dat groote huis moeten we stilhouden.”

„Als we dáár dan geweest zijn, hè Jan?”
 drong Ada.

Het rijtuig stond weer stil. Jan sprong van den bok, en de dokter stapte het huis binnen. De beide meisjes waren nu voor een oogenblik alleen in het rijtuig en Ada keek voor het eerst naar haar reismakkertje om.

Nu de dokter verdwenen was en zij zich alleen in gezelschap van Ada bevond, scheen Paulientje zich niet erg meer op haar gemak te gevoelen. Zij zat tenminste erg stijf, met haar oogen steeds gericht op de deur, waarin dokter Van der Wal verdwenen was.

„Bang is ze, bang!” overlegde Robbedoesje. „Dat kan je duidelijk zien. Waarom zit ze anders zoo strak naar de deur te kijken, alsof ze snakt dat Pa weer terugkomt? Weet je wát? Ik zal haar nog een beetje banger maken. Heden ja,” dacht ze met inwendigen schik, toen ze merkte dat Paulientje af en toe haar blikken van de deur vol angst op háár richtte. „Ze denkt, dat ik een gevaarlijk wezen ben; welnu, ik zal het zijn ook. Ja hoor, die pret zal ik hebben.”

Nu zou dit voornemen wellicht niet zulke ernstige gevolgen hebben gehad, wanneer er niet juist op de straat iets gebeurd was, dat voor een paar oogenblikken Jan's aandacht van het paard had afgetrokken. Er waren

dicht bij hem twee jongens aan het vechten geraakt. De grootste had den kleinen tegen den grond geworpen, zette zijn knie op diens borst en begon onbarmhartig op hem los te ranselen.

Dat kon Jan niet aanzien. In één sprong had hij de knapen bereikt en den grooten bij zijn kraag gepakt.

Die weinige oogenblikken waren voldoende geweest voor Ada, om het paard een tikje met de zweep te geven en „Vooruit paardje, vooruit!” te roepen.

Het vurige dier gehoorzaamde onmiddellijk; en eer de koetsier zag wat er gebeurde en tijd had om de teugels te grijpen, was het rijtuig al vooruitgeschoten.

„O, neen, neen! houd stil, houd stil!” gilde Paulientje. Maar juist dat gegil vuurde het paard nog aan om het op een hollen te zetten. Hoe harder Robbedoesje het toeriep om stil te staan en hoe harder Paulientje gilde, des te wilder vloog het vooruit.

Nu eerst zag Robbedoesje in, wat zij gedaan had en welke gevolgen haar daad hebben kon. Het was niet te voorzien, wat gebeuren kon: het rijtuig kon omslaan, het kon het water inrijden. Doodelijke schrik beving haar, en verstijfd van ontzetting zag zij het paard voorthollen.

Opeens, vóór zij tijd had het te beletten,

vloog een kleine gedaante langs haar heen.

„Ik wil er uit! ik wil er uit!” gilte Paulientje. Een sprong! en zij viel neder op de straat. Ada zag dat zij bleef liggen en in haar radeeloosheid wist zij niets beters te doen dan het voorbeeld van Pauline te volgen. Ook zij

waagde den sprong, kwam op de straatsteenen neer, voelde een doffe pijn in haar hoofd en toen . . . . niets meer.

GEWETENSANGST.

Indien de beide meisjes in het rijtuig waren blijven zitten, zouden zij er allicht met den

schrik zijn afgekomen. Vóórdat het hollend paard het einde van de straat bereikt had, was het een paar koenen mannen gelukt, het tot staan te brengen. Het rijtuig was onbeschadigd en het paard ongedeerd, maar de arme meisjes! Zij werden door hulpvaardige handen van den grond gebeurd en een huis binnengedragen; en het duurde niet lang of Dr. Van der Wal was op de plaats des onheils. Hij wist in de eerste oogenblikken niet, wie hem de meeste reden tot bezorgdheid gaf: het zwakke teere Paulientje of zijn eigen dochtertje. Ada was wel sterk en gezond, maar zij was leelijk op haar hoofd terecht gekomen. Zij lag daar doodsbleek met gesloten oogen en zonder eenig teeken van bewustzijn te geven. Paulientje kwam spoedig weer bij kennis, maar haar been was gebroken, haar arm gekneusd; en de dokter zag dadelijk, dat het ongeval haar teer gestel zeer had aangegrepen.

Het was voor den dokter een zware taak om Paulientje's ouders voor te bereiden op zoo treurige tijding. Hun lieveling was zulk een ongeluk overkomen en dat nog wel onder zijn hoede! . . . En niet minder zwaar viel het hem om zijn vrouw te moeten mededeelen, dat hun vroolijk Robbedoesje in zulk een deernis-

waardigen toestand zou worden thuis gebracht. Niemand wist precies te zeggen, hoe het onheil had plaats gehad. De beide slachtoffers waren niet in staat de zaak op te helderen en Jan wist alleen maar te vertellen, dat op het oogenblik, waarop hij de vechtende knapen gescheiden had, het paard er opeens vandoor was gegaan. Het was zijn plicht geweest, om in de allereerste plaats op het paard te letten en dáárom voelde hij zich de hoofdschuldige in het droevig geval.

Het eerst wat Ada voelde, toen zij weer bij kennis kwam, was een hevig bonzen en kloppen in haar hoofd; en toen zij zich op haar oude onstuimige manier wilde oprichten, deed een doffe pijn haar weer aanstonds terugvallen.

Een zachte koele hand streek over haar kloppend hoofd en moeders stem beval: „Stil blijven liggen, kindje! Dan zal het wel weer beter worden.”

„Ik heb zoo'n pijn!” klaagde Robbedoesje. „Wat gebeurt er toch? Waarom . . .” Maar voordat zij verder sprak, was zij al weer ingeslapen.

Het duurde nog eenige dagen, eer die doffe slaperigheid begon te verdwijnen; maar langzamerhand keerde toch het bewustzijn terug en ten laatste was het gevaar geweken.

Maar welk een ontwaken was dit voor Robbedoesje! Ook haar geweten ontwaakte, toen zij zich alles begon te herinneren en zij zag het kwaad, dat zij gedaan had, in al zijn grootte en in al zijn gevolgen. Zij had Paulientje geen ongeluk willen toebrengen, neen, neen, dat niet; maar het was toch háár schuld, dat het zwakke meisje nu in levensgevaar verkeerde en zooveel lijden moest. Als zij eens *stierf*; o, als zij eens *stierf*... Dan had zij dat op haar geweten.

Het was niet noodig dat men haar onder-vroeg, hoe alles gebeurd was. De angst voor Paulientje's leven drukte als een looden last op haar ziel, en onder een vloed van tranen beleed zij alles aan haar ouders. Die angst en die aandoening waren zóó groot, dat de dokter vreesde dat het haar verder herstel zou tegenhouden. Zij moest rustig zijn en zich niet van streek maken. Haar arm hoofd kon dat niet verdragen. Rust! . . . . Maar wát kan rust geven aan een hart, dat door schuldgevoel is nedergebogen, dat door berouw en zelfverwijt wordt gekweld?

Op die bange vraag is maar één antwoord; en gelukkig, Ada's ouders wisten dat antwoord te geven aan hun arm kind.

„Weet je wel, welke dag het vandaag is, Ada?” vroeg haar moeder.

„Neen,” antwoordde zij flauw. Het kon haar ook zoo heel weinig schelen.

„Het is vandaag Goede Vrijdag,” hernam haar moeder.

Goede Vrijdag! Was het dan al zóólang geleden dat het gebeurd was? Lag zij nu al bijna zes dagen te bed?”

„Goede Vrijdag, kindje; en je weet wel, waaraan we dan denken?”

„Dat de Heere Jezus aan het kruis stierf,” antwoordde Ada.

„Hij stierf voor onze zonden. Zijn Middelaarsdood bracht ons verzoening aan.

Heer, waar dan heen?
Tot U alleen,
Gij zult ons niet verstooten;
Uw eigen Zoon
Heeft tot Uw troon
Den weg ons weer ontsloten.

Ja, Amen! ja,
Op Golgotha
Stierf Hij voor onze zonden;
En door Zijn bloed
Wordt ons gemoed
Gereinigd van de zonden.”

Opnieuw vloeiden Ada's tranen. „Zeg het nóg eens, nóg eens, Moeder!” fluisterde zij. „Op Golgotha stierf Hij voor onze zonden.”

Hoe gaarne herhaalde de moeder deze gezegende en verblijdende waarheid. Zij zag dat het de eenige troost was voor haar kind.

PASCHEN.

Het was een vroolijke zonnige Paaschmorgen. De velden hadden een frissche groene kleur, de voorjaarsbloempjes werden gezien; de eerste blaadjes kwamen uit de knoppen te voorschijn, en de vriendelijke lentezon bescheen al die ontwakende lentepriacht en stemde de harten vroolijk en dankbaar.

Ada mocht dien morgen voor het eerst beneden komen. Zij moest nog wel op de kanapee liggen, maar zij was toch weer in den huiselijken kring.

Toen het gezin aan de ontbijttafel was gezeten, sloeg de dokter den huisbijbel open en las de Paaschgeschiedenis voor. Ada lag er naar te luisteren met meer aandacht dan ze vroeger ooit gehad had. Zij stelde zich voor, wat het wel was geweest voor Maria Magdalena, toen zij den Overwinnaar van dood en graf levend vóór zich zag staan.

Zij aanbaden Hem. En zij, Ada, wat zou zij wel gedaan hebben? O, dat wist zij wel. Zij zou dadelijk gezegd hebben: „Lieve Heiland, die voor mij gestorven zijt, vergeef mij mijn groote zonde; geef mij een hart, dat niet meer zich wreken wil, maar dat U lief heeft. En ach.... U wien gegeven is alle macht in hemel en op aarde, ach.... wil Paulientje beter maken.” Zij herhaalde die woorden zachtjes in zichzelf, alsof de verrezen Zaligmaker persoonlijk bij haar stond. En Hij, die altijd met ons is, zooals Hij beloofd heeft, Hij was ook bij haar, al zag haar oog Hem ook niet.

Zij merkte niet, dat de Bijbel gesloten werd, haar vader opstond en haar moeder met een bordje en een glas bij haar stond.

„Nu eerst eens wat eten, kindje!” sprak mevrouw Van der Wal. „Ik geloof dat je weer in slaap vallen en droomen wilt.”

„Ja, Moeder! Ik droomde o zoo heerlijk,” antwoordde Ada zacht. „Ik droomde dat ik evenals Maria Magdalena bij het graf stond en dat ook ik den Heiland vroeg.... dat ik Hem vroeg....

O Moeder, Hij kan en wil toch immers hooren en helpen, evenals toen?”

„Ja zeker, liefje! Dat kan Hij en dat wil Hij, Hij is nog altijd Dezelfde. Hij is de

almachtige, de barmhartige. Hij is een Hoorder der gebeden en Hij ontfermt zich op het gebed." O, hoe vurig hoopte mevrouw Van der Wal, dat haar kind dit ervaren mocht.

Dokter Van der Wal bleef dien morgen niet zoolang uit als anders. Vóórdat de klok twaalf sloeg, hoorde Robbedoesje reeds in de verte zijn rijtuig aankomen. Er kwamen dikwijls wagens voorbij; maar het eigenaardig geluid, dat de wielen van haars vaders rijtuig maakten en het getrappel van zijn paardje herkende zij altijd.

„Daar is Vader al!” riep zij uit en zij voelde haar hart onstuimig slaan bij de vraag, die in haar oprees: „Hoe zou hij Paulientje gevonden hebben?” Zij hoorde hem den sleutel in het slot steken, de voordeur dichtslaan, het rijtuig weggrijden en toen . . . . snelle haastige voetstappen in de gang, regelrecht op de huis-kamer afkomend.

Nog heviger begon haar hart te bonzen, terwijl zij naar de deur keek. Zij zou op Vaders gezicht kunnen lezen, hoe hij Paulientje had gevonden, meende zij.

En dat was ook zoo. Dokter Van der Wal kon er zoo bedrukt uitzien, wanneer hij een ernstigen zieke onder behandeling had, voor wien hij vruchteloos alles deed wat hij kon.

Maar ook de blijdschap, als er een gunstige wending was gekomen bij een kranke, die den dood nabij scheen, kon men hem dadelijk uit de oogen lezen.

De toestand van Paulientje bezwaarde hem nog meer dan die van andere zieken, sedert hij wist dat zijn eigen kind daar schuld aan had. Maar nu . . . . de deur ging open en het was of Vader een nieuwen stroom zonneshijn en lentevreugde medebracht.

„O, Vader! Is ze . . . . is ze wat beter?” klonk het van de kanapee. De dokter liep haastig naar Robbedoesje toe, vatte haar koude hand en zei: „Kind! We mogen God danken. Het gevaar is geweken.”

Robbedoesje was dikwijls verheugd geweest; maar zooals nu . . . . neen, nog nooit in haar leven! Het was haar of haar een last, een zware last van de ziel afviel. Zij begon zenuwachtig te snikken van louter geluk; en als schoone muziek klonk het haar in de ooren, toen haar vadersvervolgde: „Dekoortsis weggebleven. Zij heeft vannacht voor het eerst weer goed en rustig geslapen en met smaak van morgen wat gegeten. Ik heb nu alle hoop, dat zij den schok geheel te boven zal komen. Voor haar arm en haar been was ik niet zoo erg ongerust. Zulke dingen komen meestal weer goed terecht,

maar ik was bang voor haar teer gestel. Doch nu zal het wel weer terecht komen, naar ik hoop. God heeft alles ten goede gekeerd."

"Alles ten goede gekeerd," prevelde Ada zacht; en opnieuw dacht ze aan Hem, bij Wien uitkomsten zijn ook tegen den dood. Hij had naar hare stem gehoord en het leven geschonken, waar de dood dreigde. O, hoe dankte zij Hem uit de volheid van haar hart!

Haar hoofd was nog te zwak. Die ontroering was te veel voor haar geweest. Zij voelde zich weer duizelig worden en haar vader vond het noodig dat zij een poosje rusten zou. Hij droeg haar in zijn sterke armen naar boven en legde haar neder in bed. De laatste gedachte, toen zij insliep, was die aan Gods goedheid en macht. Paulientje zou beter worden! De vrienden des Heeren waren verblijd omdat zij Hem zagen, opgestaan uit het graf, en *zij* was verblijd, omdat Hij haar gebed verhoord had. Het was een heerlijk, een blij Paaschfeest!

VRIENDINNEN.

Ook na Paschen bleef het nog mooi zonnig weer. Alles herleefde, en oude menschen,

kleine kindertjes en herstellenden kwamen buiten om te genieten van het warme zonnetje en de frissche lucht.

Op zekeren dag kwam Dokter Van der Wal van zijn morgenbezoeken terug. Hij ging regelrecht naar zijn dochttertje, bekeek haar goed, voelde haar de pols; en nadat hij een paar malen goedkeurend met het hoofd geknikt had, vroeg hij haar: „Wat zou je er van zeggen, als je vanmiddag eens met mij mee mocht?”

„Mee? . . . . O, heerlijk, heerlijk!” riep Robbedoesje met haar oude onstuimigheid. „Waarheen? . . . . Wandelen? . . . . Rijden?” . . . .

„Niet alles tegelijk,” antwoordde hij lachend. „We gaan eerst samen een eindje wandelen en dan een visite te maken.”

„Een visite? Bij wie, Vader?”

„Een visite, bij iemand, die je vroeger liever niet zag; maar die nu naar je verlangt, ja *erg* verlangt.”

„Erg naar mij verlangt?” . . . . herhaalde Robbedoesje nadenkend. „Vader, het kan Paulientje toch niet zijn?”

„Paulientje is het en niemand anders,” klonk het antwoord. „Zij vraagt iederen dag naar je; en van morgen beloofde ik haar, dat ik je vanmiddag bij haar brengen zou, als ik je wèl genoeg vond.”

Robbedoesje vroeg niets meer en was verder buitengewoon stil. Paulientje verlangde naar haar, had haar vader gezegd; hoe was dat mogelijk? En wat zou ze zeggen? Zij voor zich wist het wel. Zij zou tegen Paulientje zeggen, dat het haar speet wat zij gedaan had, o zoo erg speet; en dat zij het niet zóó bedoeld had, maar haar alleen bang had willen maken; en dat zij nooit meer last van haar hebben zou en ook nooit meer boos zou zijn, als zij haar niet bij zich te visite wilde hebben. Dát en nog meer zou ze zeggen.

Niettegenstaande deze overleggingen en plannen sloeg Robbedoesje's hart als een hamer, toen de deur bij den heer Snijders geopend werd, en zij haar vader volgde, de trap op, een gang door, en eindelijk een kamer binnentrad.

In de eerste oogenblikken kon Robbedoesje niets onderscheiden dan een ledikant en daar vóór geschoven een tafel vol speelgoed en boeken; en een lange dame, die vóór het bed zat met een boek in de hand voor te lezen. Toen zij langzaam nader kwam, zag zij Paulientje's gezichtje op het kussen, nog erg bleek. Bij dát gezicht ontroerde Robbedoesje weer hevig en het was haar niet mogelijk één woord uit te brengen.

Het werd haar echter makkelijk gemaakt;

want haar vader nam haar bij de hand, trok haar tot vlak vóór het bed en deed wat Robbedoesje op dat oogenblik onmogelijk doen kon: hij sprak voor haar. En . . . wonderlijk: hij zei alles wat zij zelf had willen zeggen; maar beter dan zij dat had kunnen doen. „Hier is nu Robbedoesje, die zóóveel berouw heeft, dat zij het niet zeggen kan; en hier ligt nu Paulientje, die zoo graag alles vergeven wil; twee meisjes, die nu wel goede vriendinnen zullen worden.”

Pauline stak haar linkerhand naar Ada uit, want de rechter kon zij nog niet gebruiken, en vriendelijk zei ze: „Je wist niet, dat er een ongeluk van komen zou, en ik had er ook niet moeten uitspringen; en . . . het was onvriendelijk van mij om je niet op mijn verjaarsvisite te vragen. Als ik weer jarig ben, wil je dan óók komen?”

De kalme, vriendelijke manier, waarop Paulientje dit alles zeide, bracht Robbedoesje weer wat op streek. Toch kon zij haar woorden nog niet vinden, toen zij de uitgestoken hand greep. Het was slechts een stotterend en onsamenvattend geprevel. Maar Paulientje begreep het wel en Ada voelde zich overladen met onverdiende vreugde. Zóó groot kwaad had zij misdreven en zóóveel goeds

ontvangen: vergeving, afwending van gevaar en . . . . een nieuwe vriendin.

Ja vriendinnen werden zij: het wilde Robbedoesje en het stille Paulientje. Iederen dag keerde Ada tot haar terug. Zij speelde aan haar bed en las haar voor en kon het opperbest met haar vinden. Paulientje's gezichtje klaarde nooit zóó op, dan wanneer zij Ada zag verschijnen. Zij werden zóó vertrouwelijk en zóó aan elkaar gehecht, dat ze nog dikwijls om de vroegere dagen moesten lachen: toen Paulientje het wilde Robbedoesje niet bij zich wilde zien, ja zelfs bang voor haar was en Robbedoesje van háár kant met wraakzuchtige, booze gevoelens vervuld was.

Hoe geduldig en zacht en beschermend was Robbedoesje voor Paulientje, toen deze weer moest leeren loopen en hoe voorzichtig ging zij met haar om! Haar geduld was onuitputtelijk en zij kende geen grooter genot dan haar in alles te helpen. En Paulientje was gelukkig, want nu had ze een vriendin, die ze liefhad als een zuster. Wie had dát een jaar geleden kunnen denken, dat die twee nog zulke goede vriendinnen zouden worden?

BESLUIT.

Toen Pauline Snijders weer haar verjaardag vieren zou, werd er evenals het vorig jaar op zekeren avond bij dokter Van der Wal gescheld en Jaantje deed weer open. Evenals toen hoorden de kinderen van uit het zijkamertje de boodschap: „Het compliment van mevrouw Snijders, en . . . .” maar het meisje had nog niet uitgesproken of Robbedoesje kwam te voorschijn en vroeg lachend: „Mag ik wéér niet komen?”

Het dienstmeisje lachte eveneens en antwoordde vroolijk: „Neen u wordt niet uitgenoodigd, want u komt vanzelf toch. Verbeeld je . . . . Paulientje jarig en u er niet bij! . . . . Dan zou het geen feestdag voor haar zijn.”

